

УДК 332.156:336.027

Прокоф'єва Г. С.

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

ОСОБЛИВОСТІ МЕХАНІЗМУ СТІЙКОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

У статті розкрито механізм стійкого економічного розвитку, його структура і складники, їх взаємозв'язок. Особливу увагу приділено дії законів і закономірностей на рівні регіональної економіки, оскільки вони є об'єктивною основою функціонування даного механізму в умовах децентралізації економіки. Обґрунтовано, що головними елементами механізму стійкого економічного розвитку є економічний, соціальний, екологічний, інституційний, фінансовий та інформаційний складники.

Ключові слова: стійкий економічний розвиток, механізм стійкого економічного розвитку, структура механізму децентралізації економіки, закони економічного розвитку, закономірності регіонального економічного розвитку.

Постановка проблеми. Економічний розвиток в умовах децентралізації має свої особливості, оскільки, з одного боку, формуються нові можли-

вості для прискорення економічного розвитку, а з іншого – виникають нові проблеми, що знижують потенціал економічного розвитку. Оскільки децен-

тралізація найбільшою мірою стосується регіональної економіки, на цьому рівні найбільш повно проявляються її переваги і недоліки. Стійкий економічний розвиток за таких умов є досить проблематичним, водночас формування умов і складників даного механізму є важливим для трансформаційної економіки. Децентралізація економічної влади сприяє зменшенню диспропорціональності регіонального економічного розвитку, що, своєю чергою, забезпечує умови для формування механізму стійкого економічного розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми сутності стійкого економічного розвитку, структури механізму стійкого економічного розвитку, його об'єктивної основи та складників досліджувалися як зарубіжними, так і українськими вченими. Вагомий внесок у розв'язання названих проблем зробили такі науковці, як: Т. Анопченко, А. Гальчинський, О. Ватченко, Б. Данилишин, В. Єременко, В. Ільченко, М. Кастельс, А. Мурзін, С. Соколенко, В. Семенов, Е. Тоффлер, А. Філіпенко та ін.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Аналіз та узагальнення результатів теоретичних досліджень та емпіричних даних свідчать про те, що в економічній літературі недостатньо уваги приділено дослідженню об'єктивних передумов формування механізму стійкого економічного розвитку в умовах децентралізації, його структури та взаємозв'язку складників.

Мета статті полягає у дослідженні об'єктивних основ та особливостей формування механізму стійкого економічного розвитку в умовах децентралізації, його структури, у виділенні його складників та аналізі їх взаємозв'язку та взаємовпливу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Формування механізму стійкого економічного розвитку передбачає знання законів і закономірностей, які формують структуру й особливості економіки на різних її рівнях. Децентралізація економічної влади потребує глибоких досліджень стану регіональної економіки і проблем її розвитку.

Економічний розвиток відбувається під впливом дії законів і закономірностей, притаманних сучасному рівню розвитку економіки. Закони і закономірності, як відомо, діють у взаємозв'язку, що необхідно враховувати під час аналізу тенденцій, динаміки та перспектив розвитку національної і регіональної економіки. За загальноприйнятою класифікацією економічні закони поділяються на загальні і специфічні. Серед загальних законів, які суттєво впливають на економічний розвиток, слід виділити закон економії часу, закон концентрації виробництва, закон комплексного пропорційного розвитку виробництва, закон зростання продуктивності праці. Специфічні закони, які визначають економічний розвиток регіону, – це передусім закон територіального зростання виробництва і вирівнювання рівнів економічного і соціального розвитку, закон територіальної спеціалізації, закон міжрегіональних зв'язків та закон формування регіональних ринків.

Дія специфічних законів має велике значення. Їхній вплив на регіональний економічний розвиток в економічній літературі розкритий досить глибоко, тому ми обмежимося аналізом наявних трактовок, але в подальшому використаємо їх для дослідження конкретних регіонів вітчизняної економіки і дії цих законів на тій чи іншій території.

Реалізація закону територіального зростання виробництва і вирівнювання рівнів економічного і соціального розвитку економіки регіонів відбувається у вигляді поступального розвитку економіки

регіону на основі науково-технічного та організаційно-економічного прогресу, поглиблення територіального поділу праці та виробництва, вирівнювання економічного і соціального розвитку різних регіонів, прискореного розвитку менш розвинених і депресивних регіонів, а також зменшення нерівномірності регіонального економічного розвитку. Активізація економічних процесів у депресивних регіонах при цьому передбачає створення сприятливих умов для інвестицій, формування і розвиток ринкової інфраструктури реального і фінансового секторів, сприяння малому і середньому бізнесу.

Закон територіальної спеціалізації, міжрегіональних зв'язків та формування регіональних ринків передбачає оптимізацію виробничої спеціалізації регіонів, удосконалення міжрегіонального обміну, формування відповідних пропорцій виробництва і споживання. Механізм його дії визначає оптимальні напрями розвитку регіонів відповідно до загального поділу праці, що передбачає їх участь у зовнішньоекономічній діяльності, а також формування регіональних ринків. У результаті дії цього закону складається оптимальна спеціалізація господарства регіонів країни, яка є важливим принципом регіонального розвитку. Територіальна спеціалізація формує відповідну пропозицію на регіональному і національному ринках. Слід також відзначити, що регіональна спеціалізація має досить високу інертність, відрізняється певним консерватизмом і стійкістю. Зміни в ній відбуваються досить тривало, що необхідно враховувати під час аналізу наслідків економічного розвитку.

Закон комплексного розвитку, структурних перетворень і диверсифікації господарства регіонів проявляється в пропорційності економічного розвитку господарюючих одиниць та їх об'єднань, міст та інших населених пунктів регіону, у гармонізації економічного розвитку господарюючих одиниць та їх об'єднань, міст та інших населених пунктів регіону, у гармонізації економічного розвитку галузей і сфер спеціалізації регіону, складників його інфраструктури. Дія цього закону передбачає структурні зрушення в економіці регіону, пристосування виробництва до кон'юнктури ринку, а також відповідні заходи щодо диверсифікації регіональної економіки, яка надає можливість підвищити її адаптивність в умовах невизначеності та нестабільності економічного середовища. Процеси диверсифікації базуються на структурній перебудові регіональної економіки як у напрямі створення наукоємних виробництв, так і в напрямі модернізації й реконструкції традиційних галузей і сфер.

Вимоги дії закону міжрегіональної економічної інтеграції передбачають участь регіонів в інтеграційних процесах, розвиток виробничої та науково-технічної кооперації, а також торговельних, фінансових та інших зв'язків. У сучасних умовах внутрішня та міжрегіональна інтеграція значно посилюється. Внутрішня інтеграція сприяє формуванню єдиного регіонального економічного простору, міжрегіональна інтеграція забезпечує цілісність національної економіки, формує передумови її високої конкурентоспроможності на світових ринках. У цілому ж розвиток інтеграційних процесів надає можливість економічного розвитку регіонів.

Окрім розглянутих законів, інформаційна (нова) економіка породжує нові закони, які діють на різних рівнях і потребують відповідного осмислення. Дослідники інформаційної економіки та інформаційних мереж виявили закон мультиплікації прискорення економічних процесів – спе-

цифрний закон інформаційної епохи [3, с. 231]. О. Тоффлер, обґрунтовуючи його дію, писав: «Ефект прискорення робить кожен одиницю зекономленого часу більш цінною, ніж попередня одиниця, тим самим створює контур позитивного зворотного зв'язку, який прискорює прискорення» [12, с. 478–479]. У кінцевому підсумку мультиплікація прискорення мультиплікує матеріальний результат. У результаті «кожна одиниця часу починає коштувати більше грошей» [12, с. 282]. Цей закон діє як на глобальному, так і на національному, регіональному рівнях, а також на рівні підприємств. Це підтверджує також Б. Гейтс, який вважає, що «надійніший спосіб виділити свою компанію серед конкурентів... – це добре організувати роботу з інформацією... Переможуть лише ті компанії, які зможуть запровадити в себе «електронну нервову систему» вищого класу – ту, що забезпечує безперервний рух інформації заради інтенсивного постійного розвитку інтелекту компанії» [4, с. 23].

М. Кастельс, аналізуючи нову якість сучасної економіки, яка пов'язана з інформаційною мережею, відзначав: «Величезна фабрика, орієнтована на масове виробництво, виявилася ключовим елементом індустріальної епохи, репрезентуючи насамперед систему виробництва і поширення нових джерел енергії. В інформаційну епоху визначальна організаційна форма – це мережа» [7, с. 50].

В інформаційній економіці дія закону мультиплікації прискорення передбачає використання нових організаційних форм: кластерів, технопарків, мереж, які забезпечують конкурентні переваги і високу конкурентоспроможність національної і регіональної економіки, а також формування відповідного інституційного середовища (рис. 1).

Дія економічних законів тісно пов'язана закономірностями розвитку національної і регіональної економіки. В економічній літературі довгий час ведуться дискусії щодо їх сутності. Поширеною є точка зору, що закони проявляються як закономірності. У західній економічній літературі закони і закономірності ототожнюються [8; 10].

Економічна думка України має свої традиції щодо співвідношення законів і закономірностей, які відображають сталі причинно-наслідкові зв'язки між економічними процесами і явищами, що постійно повторюються. Закони відображають більш глибокі зв'язки, закономірності – ті, що формуються на поверхні явищ і процесів. Закономірності включені в механізм дії того чи іншого закону. Закономірності економічного розвитку є важливим складником механізму дії розглянутих нами законів.

Важливою закономірністю розвитку національної і регіональної економіки є закономірність територіального поділу суспільної праці та виробництва. Дія цієї закономірності пояснює принципові відмінності регіонів за природно-геогра-

фічними, соціально-економічними, історичними характеристиками, які об'єктивно формують їх певну спеціалізацію, що забезпечує високий рівень ефективності використання наявних у регіоні ресурсів.

Закономірність концентрації та комплексного розміщення виробництва породжує ефект масштабу на основі формування оптимальних за розмірами підприємств на даній території, забезпечує взаємозв'язаний розвиток галузей і ефективне використання всіх видів ресурсів. Соціальна спрямованість регіонального економічного розвитку як його закономірність базується на процесах соціалізації економіки і ставить у центр економічних процесів людину, її всебічний розвиток та зростаючий рівень задоволення її потреб. Ця закономірність реалізується шляхом урахування інтересів усіх верств населення, підвищення рівня соціально-економічного розвитку території, вирішення соціальних проблем і реалізації економічних свобод громадян.

Соціальна спрямованість економічного розвитку передбачає таке розміщення виробництва, яке б забезпечило повну зайнятість працездатного населення і встановлення рівня безробіття на рівні природної норми. Для цього необхідно розвивати ринок праці, створювати нові робочі місця. Соціальна спрямованість проявляється також в інтенсивному розвитку соціальної інфраструктури, у збереженні здоров'я людей, у зниженні екологічного навантаження, у формуванні оптимальної системи розселення в країнах регіонах.

Рис. 1. Умови, інституційне середовище та організаційні форми прискорення економічного розвитку

Джерело: розроблено автором

Сталість економічного розвитку регіону як одна із важливих закономірностей передбачає збалансованість економічного, соціального та екологічного складників розвитку регіону. Реалізація цієї закономірності базується на відповідних інституційних перетвореннях. Дія закономірностей регіонального економічного розвитку повинна розглядатися в контексті економічної безпеки країни, оскільки остання визначається перш за все розміщенням продуктивних сил і залежить від рівня забезпеченості потреб у мінерально-сировинних та енергетичних ресурсах, галузевої та виробничої структури, завершеності технологічних циклів виробництв, інтегрованості в міжнародні економічні процеси [10].

Економічна безпека України значно зросте, коли будуть подолані диспропорції в розміщенні продуктивних сил регіонів, недосконалість галузевої структури, незавершеність технологічних циклів виробництв, які визначають спеціалізацію регіонів, нерозвиненість транскордонного співробітництва, низький рівень національної і регіональної економіки інтегрованості у світогосподарські структури.

Закономірністю регіонального економічного розвитку є також його планованість, що проявляється як форма державного регулювання, індикативного планування та прогнозування розвитку економіки. Ефективність як закономірність економічного розвитку реалізується шляхом удосконалення територіальної і галузевої структур, національної і регіональної економіки, оптимального використання ресурсів, оптимізації галузевих і міжгалузевих зв'язків.

Економічний розвиток здійснюється на основі певних принципів, які формуються на базі закономірностей. Вони являють собою науково обґрунтовані ідеї й положення, що використовуються в управлінні економікою. Принципи є також результатом пізнання особливостей дії закономірностей економічного розвитку та правил управління економікою [10].

Найважливішими принципами економічного розвитку є принцип розміщення виробництва, принцип збалансованості й пропорційності, принцип вирівнювання рівнів економічного розвитку регіонів, принцип забезпечення екологічної рівноваги та принцип міжнародного територіального поділу праці.

Принцип розміщення виробництва реалізується через урахування всіх передумов і чинників розміщення продуктивних сил на тій чи іншій території країни. Його доповнює принцип збалансованості і пропорційності, який передбачає таке розміщення виробництва, яке забезпечить оптимальну структуру економіки з відповідними пропорціями між галузями, сферами і виробництвами на базі наявних ресурсів і виробничих потужностей, а також з урахуванням попиту на товари та послуги.

Принцип вирівнювання рівнів економічного розвитку регіонів передбачає розвиток регіональної інтеграції, використання переваг територіальної концентрації виробництва, що забезпечить зменшення рівня репресивності слаборозвинених регіонів. Екологічну безпеку регіонів передбачає принцип забезпеченості екологічної рівноваги, який базується на раціональному використанні природно-ресурсного і трудового потенціалу і передбачає розміщення екологічнобезпечних видів виробництв на території регіону.

Принцип міжнародного територіального поділу праці визначає спеціалізацію країни регіону в

контексті міжнародного виробництва. Оскільки в сучасних умовах роль регіонів як окремих національних економік, так і світової економіки зростає, вони приймають участь у міжнародному поділі праці безпосередньо, а не лише через національні економіки. Особливо чітко це проявляється у транскордонному співробітництві регіонів різних країн.

Взаємозв'язок і взаємовплив економічних законів, закономірностей, принципів та чинників економічного розвитку можна зобразити у вигляді схеми (рис. 2).

Важливими характеристиками регіонального економічного розвитку в розрізі закономірностей і принципів є їх прогресивність та депресивність.

Прогресивність – перехід до досконалішого стану економіки, тобто постійне вдосконалення, яке проявляється в більш досконалішій організації, в підвищенні адаптивних можливостей та потенціалу. В. Єременко відзначає: «Про економічний прогрес можна вести мову тоді, коли ми з відносно меншими ресурсами домагаємося відносно більшої продуктивності» [6, с. 55]. Прогресивність пов'язується з економічною ефективністю і раціональним використанням ресурсів. Головними джерелами економічного прогресу на всіх рівнях у сучасних умовах є розвинені ринкові відносини, грошово-фінансова стабільність, приватна власність, оптимальне оподаткування, вільна торгівля, сприятливий інвестиційний клімат [13, с. 87]. Критерієм національної прогресивності регіональної економіки є валовий внутрішній продукт регіону, валовий внутрішній продукт країни як в абсолютних розмірах, так і на душу населення.

Депресивність національної регіональної економіки означає переважання застійних процесів у її розвитку. Вона може проявлятися у консервативній структурі економіки, переважанні традиційних галузей і сфер, що консервують застарілі відносини і не сприяють економічному розвитку. Депресивність має декілька рівнів: низький (10–15% економіки); середній (20–25%); високий (30% і більше). За низького рівня депресивності економічний розвиток регіону можна змістити в бік прогресу, за середнього рівня це зробити набагато важче, а за високого – майже неможливо. В останньому випадку національна і регіональна економіка потребує не лише модернізації, як на перших стадіях, а й радикальної реструктуризації.

Аналіз депресивності потребує дослідження таких процесів, як: динаміка руху населення, його вікова і професійна структура, міграційні процеси, сфери працевлаштування; галузева структура національної регіональної економіки, її динаміка; підприємства, їхній ресурсний, трудовий, організаційний потенціал, ефективність і зв'язки з іншими підприємствами країни, регіону інших країн.

У сучасних умовах співвідношення прогресивності і депресивності в розвитку національної і регіональної економіки залежить передусім від внутрішніх чинників, від ефективності використання ресурсів підприємств і регіону, ефективності інституційних утворень тощо. Відкритість економіки сприяє прогресивності економічного розвитку, але посилює залежність від зовнішнього середовища. Закритість консервує депресивні елементи, відсталість, але забезпечує більш високу стабільність (стійкість) економічного розвитку. Оптимальне співвідношення відкритості і закритості відповідно впливає на зменшення депресивності і посилення прогресу в розвитку економіки регіону. У результаті формуються умови для стійкого економічного

розвитку національної і регіональної економіки.

Концепція стійкого економічного розвитку почала розвиватися у 80-х роках ХХ ст. після опублікування комісією ООН підсумкового документа її роботи «Наше спільне майбутнє», у якому стійкий економічний розвиток визначається як «тривалий безперервний розвиток, що забезпечує потреби людей, які проживають нині, без шкоди для забезпечення потреб майбутніх поколінь» [9]. У цьому визначенні чітко прослідковуються два складники концепції стійкого економічного розвитку [13, с. 515]: потреби, перш для все, першочергові для найбільшого населення світу та державні обмеження на діяльність організацій, яка негативно впливає на навколишнє середовище. У концепції стійкого економічного розвитку особливий наголос робиться на довготривалому економічному розвитку, який забезпечує всебічне задоволення потреб як у короткостроковому, так і у довгостроковому періодах відповідно до певних умов і нормативів. Виходячи із цього, стійкий економічний розвиток визначається як системний взаємозв'язок економічного, соціального, екологічного та інституціонального складників з урахуванням відповідних інноваційно-технологічних умов й оптимальне задоволення потреб теперішніх і майбутніх поколінь (рис. 3). Названі складники стійкого економічного розвитку мають свої якісні та кількісні параметри.

Формування механізму стійкого розвитку в умовах децентралізації передбачає відповідне інституційне середовище, яке включає правове забезпечення з урахуванням прав і відповідальності центральних, регіональних і місцевих органів влади, а також організаційні заходи, які передбачають рівень централізації і децентралізації влади, розроблення стратегій економічного розвитку на національному і регіональному рівнях, побудову системи управління стратегією розвитку. Економічний складник цього механізму складається з інвестиційного клімату, заходів розвитку національної економіки і регіонів у напрямі інноваційного, високотехнологічного, ресурсозберігаючого й екологічно безпечного виробництва, впровадження кластерної моделі розвитку національної і регіональної економіки і моделі раціонального природокористування.

Соціальний складник механізму стійкого розвитку передбачає запровадження соціальних стандартів, побудову оптимальної мережі соціальної інфраструктури, реалізацію програм зайнятості населення, зростання рівня і якості життя, забезпечення рівного доступу до соціальних благ. При цьому важливу роль відіграє державно-приватне партнерство [1]. У різних формах воно сприяє вирішенню соціальних проблем, накопичених в тих чи інших регіо-

Рис. 2. Взаємозв'язок економічних законів, закономірностей принципів та чинників економічного розвитку

Джерело: складено автором на основі [3; 10]

нах, оскільки надає можливість значно розширити фінансову базу.

Фінансовий складник механізму економічного розвитку визначає перерозподіл фінансових ресурсів між різними рівнями економіки, передусім національним, регіональним, місцевим, а також фінансову відповідальність за ефективність їх використання [14]. При цьому необхідно вибудувати пріоритети використання фінансових ресурсів відповідно до стратегій розвитку національної, регіональної економік, економік міст і територіальних громад, оскільки розпорощення коштів на поточні потреби не забезпечує стійкого економічного розвитку, натомість дає можливість вибудувати корупційні схеми розкрадання наданих фінансових засобів.

Екологічний складник включає розроблення екологічної паспортизації та системи екологічного страхування, впровадження екологічних інновацій і популяризацію екологічної освіти. Фінансовий складник механізму передбачає залучення бюджетних та позабюджетних коштів на реалізацію державних та регіональних програм економічного розвитку й упровадження ідей стійкого

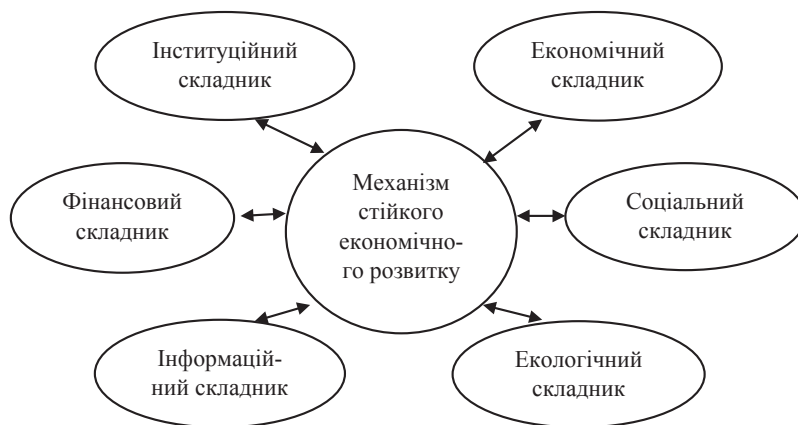

Рис. 3. Механізм стійкого економічного розвитку

Джерело: розроблено автором

розвитку: вдосконалення фінансово-бюджетних відносин держави і регіонів; розроблення критеріїв надання державної підтримки регіонам. Інформаційне забезпечення стійкого економічного розвитку базується на запровадженні автоматизованих систем господарського управління на всіх рівнях, інформатизації населення, проведенні соціального і екологічного моніторингу, використанні глобальних комп'ютерних мереж і регулюванні регіональних систем управління.

Висновки. Складники механізму стійкого економічного розвитку взаємозв'язані між собою, і лише на основі цього взаємозв'язку і взаємовпливу формується його цілісність і створюються умови для функціонування. Фінансовий складник впливає, як і інші його елементи, на розвиток й удосконалення економічного, соціального, інституційного, екологічного складників, а також на вдосконалення

інформаційного забезпечення реалізації усіх складників механізму. В умовах децентралізації економічної влади фінансовий складник у формі фінансової децентралізації починає відігравати більш значущу роль у цьому механізмі, особливо на перших етапах. Децентралізація економічної влади розпочинається з певних організаційних перетворень, але що стосується суттєвих змістовних змін, вони відбуваються, перш за все, у фінансовій сфері в процесі перерозподілу коштів, а в подальшому поступово втягуються у ці зміни й інші складники, маючи відповідне фінансове підґрунтя. Така логіка економічного розвитку і функціонування механізму стійкого економічного розвитку визначається об'єктивними тенденціями фінансiалізації економіки, зростання ролі фінансової сфери в забезпеченні економічного зростання і в трансформаційних перетвореннях глобальної, національної, регіональної економіки.

Список використаних джерел:

1. Анопоченко Т.Ю., Чернышов М.А., Мурзин А.Д. Механизм регионального социально-экономического развития на базе государственного партнерства. Экономические науки. 2015. № 5. С. 6–14.
2. Ватченко О.Б., Лыченко В.М. Механизм забезпечення сталого розвитку регіонів України. Науковий вісник НЛТУ України. 2011. Вип. 21. С. 205–212.
3. Гальчинський А. Глобальні трансформації: концептуальні альтернативи. Методологічні аспекти: наук. вид. К.: Либідь, 2006. 312 с.
4. Гейтс Б. Бизнес со скоростью мысли. М.: ЭКСМО-Пресс, 2001. 480 с.
5. Данилишин Б.М. Екологічна складова політики сталого розвитку. Донецьк: Юго-Восток, ЛТД, 2008. 256 с.
6. Єременко В.Г. Основи соціальної економіки. Популярний курс. Київ: МАУП, 1997. 167 с.
7. Кастельс М. Інформаційні технології, глобалізація та соціальний розвиток. Соціальна глобалістика: навч. посіб.; за наук. ред. Е.А. Афоніна, В.Д. Бондаренка, А.Ю. Мартинова. Київ: Освіта України, 2011.
8. Макконнелл К.Р., Брю С.Л. Экономикс. Принципы, проблемы и политика: в 2-х т. Таллинн, 1993. Т. 1. 399 с.
9. Наше общее будущее: Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР) / под ред. С.А. Евтеева. М.: Прогресс, 1988–1989. 376 с.
10. Семенов В.Ф., Проценко Т.О. Регіональна економіка. К.: Леся, 2009. 708 с.
11. Соколенко С. Кластери в глобальній економіці. Київ: Логос, 2004. 848 с.
12. Тоффлер Э. Метаморфозы власти. Москва: АСТ, 2004. 672 с.
13. Філіпенко А.С. Глобальні форми економічного розвитку. Історія і сучасність. Київ: Знання, 2007. 670 с.
14. Ломачинська І.А., Щур Р.І. Соціально-економічні ефекти бюджетно-податкової децентралізації. Вісник Одеського національного університету. Економіка. 2017. Т. 22. Вип. 5(58). С. 180–183.

Прокофьева А. С.

Одесский национальный университет имени И. И. Мечникова

ОСОБЕННОСТИ МЕХАНИЗМА УСТОЙЧИВОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ В УСЛОВИЯХ ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИИ ЭКОНОМИКИ

Резюме

В статье раскрыты механизм устойчивого экономического развития, его структура и составляющие, их взаимосвязь. Особенное внимание уделяется действию законов и закономерностей на уровне региональной экономики, так как они являются объективной основой функционирования данного механизма в условиях децентрализации экономики. Обосновано, что главными элементами механизма устойчивого экономического развития являются экономическая, социальная, экологическая, институциональная, финансовая и информационная составляющие.

Ключевые слова: устойчивое экономическое развитие, механизм устойчивого экономического развития, структура механизма децентрализации экономики, законы экономического развития, закономерности регионального экономического развития.

Prorofieva G. S.

Odesa I. I. Mechnikov National University

FEATURES OF THE MECHANISM OF SUSTAINABLE ECONOMIC DEVELOPMENT IN THE CONDITIONS OF DECENTRALIZATION OF THE ECONOMY

Summary

The article reveals the mechanism of sustainable economic development, its structure and components, their interconnection. Particular attention is paid to the effect of laws and laws at the level of the regional economy, since they are the objective basis for the functioning of this mechanism in the conditions of decentralization of the economy. It is reasonable that the main elements of the mechanism for sustainable economic development are economic, social, environmental, institutional, financial and information components.

Key words: sustainable economic development, mechanism of sustainable economic development, structure of the mechanism of economic decentralization, laws of economic development, regularities of regional economic development.